

"זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש"

האדם צריך לדעת תמיד שהוא בחצי הדרך ויש לפניו עוד חצי דרך טובה יותר אנחנו רואים בפרשת השבוע שהקב"ה מצווה את משה רבנו שבני ישראל יתנו תרומה מחצית השקל לבית המקדש. צריך להקשות קושיה חזקה ביותר, מדוע דוקא מחצית השקל, רוצים לתת תרומה שיתנו שקל שלם למה נותנים רק מחצית השקל, יותר קל לספור שקל שלם ולא חצאי שקלים, אם כך מדוע כך הקב"ה ציוה לתת מחצית השקל?

אלא חשבנו לכאר ולומר יסוד גדול, תמיד כשהאדם מתחיל בחיים שלו מצבים קשים, צריך האדם לדעת שעכשיו המצב הקשה שיש לו זה לא מה שכל הזמן יהיה לו ועם זה הוא יצטרך להתמודד כל חייו, אלא תמיד על האדם לראות שזו רק חצי הדרך, כל הרע שיש לו זו חצי הדרך. קשה לאדם ורע לו זו חצי הדרך, עוד מעט יבואו ימים שבהם יהיה טוב והאדם יעבור את זה. אדם חולה אסור לו להישבר זו חצי הדרך, עוד מעט יהיה בריא ויהיה טוב.

לכן כל היסוד של עם ישראל זה מחצית השקל, חצי עכשיו לא טוב, עוד חצי יבוא זמן שיהיה טוב. האדם לא צריך להסתכל על הזמן הקשה והכואב שיש לאדם עכשיו, עוד חצי יהיה לאדם טוב ונחת גדולה בדברים.

יש מושל ונמשל שמובא בספר קדוש על בן של מלך שחי בפנינו גדול ביותר, אותו בן של מלך היה גר בארמון מזהב ומנותק מכל חיי העולם הזה, בכל שמירה אפשרית המלך שמר על בנו. יום אחד כשאכל הבן של המלך לחם, חשב ואמר איך הלחם הזה נוצר, מאיפה הוא הגיע. הבן של המלך שלא היה לו מושג בכלום חשב שהלחם גדל על העץ, כמו שהעץ מגדל פירות וירקות כך חשב הילד. יום אחד יצא הבן של המלך מהארמון ועבר ליד מקום שבו מגדלים חיטה ושעורה, הוא ראה איך החקלאי חורש את השדה. הבן של המלך שלא היה לו מושג מדוע חורשים את השדה, כעס כעס גדול ואמר האדמה כ"כ יפה, מדוע חורשים את השדה.

אחר כמה ימים, עבר שם בן המלך וראה שוב את החקלאי שהפעם לוקח זרעונים של חיטים ושעורים ומפזר אותם באדמה. אמר הבן של המלך מדוע הוא מלכלך את השדה למה הוא זורק את הזרעונים האלה. אחרי כמה ימים שוב ראה את החקלאי שהוא מובל את האדמה, שוב לא הבין הבן של המלך מה אותו חקלאי עושה באדמה. עובר זמן, הבן של המלך מגיע לשדה ובינתיים גדלו שם חיטים ושעורים, שמח הבן של המלך שמחה גדולה. ואז רואה הבן של המלך את החקלאי שהוא קוצר את הכל וכעס כעס גדול, עד שבאו והסבירו לבן של המלך שהלחם שהוא אוכל לא גדל על העץ, בשביל שהלחם יגיע אליך לבית צריך לעבור את כל התהליך שהחקלאי עושה, אז מקבלים את הלחם לבית.

כך גם בעניינים של אמונה בקב"ה, אם האדם מסתכל רק על החרישה של השדה הוא לא יבין מזה כלום, הוא כמו הבן של המלך שעובר ליד המושב ואף פעם לא ראה מה זה חרישה ומה זה זריעה, הוא יחשוב שהאדם הזה עושה חורים באדמה. אם קצת יסתכל ויראה איך זורקים את הזרעונים באדמה גם לא יבין, וכך הלאה אדם לא יבין אם רואה את חצי הדרך. אדם יכול להבין רק בסוף שהוא מקבל את הלחם והלחמניה, מה השורש של הדברים.

צריך האדם לדעת יסוד גדול, אי אפשר להסתכל בחיים על חצי דרך, אדם שמסתכל בחיים על חצי דרך לעולם לא יגיע לשום מקום. אדם שפותח עסק ואחרי חודש אומר העסק לא מצליח וסוגר אותו, לעולם הוא לא יצליח. אדם שפותח גמרא ומתחיל ללמוד, פתאום לא מבין והוא סוגר את הגמרא לעולם לא יצליח. אדם שרוצה להצליח צריך להסתכל מראשית עד האחרית מההתחלה עד הסוף.

לא להסתכל על חצי דרך, אם אדם יסתכל על חצי דרך הוא לא יעלה כלום בידו. אם האדם חולה והוא יסתכל רק על מה שכואב לו עכשיו, יהיה לו יאוש מוחלט שלא יוכל לחיות. אם האדם עושה עסק והוא מסתכל באיזה מצב הוא נמצא בעסק עכשיו, לא יהיה לו כוח להמשיך לשום מקום. אם האדם עובד במקום והוא מסתכל על התפקיד שלו רק עכשיו, לא יהיה לו כוח להמשיך. אדם שרוצה להצליח צריך להסתכל על הכל באופן כללי, לא להסתכל על חצי או רבע מהדברים.

וזה מה שמחצית השקל מלמדת אותנו, היסוד של האמונה זה חצי. מה שיש עכשיו זה חצי, אסור לחשוב שחצי זה הכל, אחרי החצי הזה יבוא עוד חצי. אם החצי הזה היה קשה, החצי הבא יהיה טוב ויש לאדם עוד דרך שלימה ללכת בה.

ועל פי זה אפשר גם להבין שמהכסף של מחצית השקל בנו את האדנים של המי שכן, שהיו מחזיקים את המשכן כדי לסמן לנו שמחצית השקל זה אמונה, היסוד של הבניין ושל עם ישראל עומד רק על אמונה. אם יש לאדם אמונה יש לו כוח לשרוד ולעבור, לעמוד ולהתמודד נגד כל דבר קשה ואם אין לאדם אמונה, הוא לא יוכל לעמוד כנגד שום דבר ולא יוכל להשיג שום דבר בידו.

פרשת השבוע: כי תשא
הפטרה: וישלח אחאב (מלכים א יח, כ-לט)
כניסת שבת: 17:10
יציאת שבת: 18:02
צאת השבת לרבינו תם: 18:39

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת ורפואת נתנאל וחנה גבאי ובני ביתם היקרים שלמה ושירן בניצין, יאשיהו יוסף יואל, צאיר אהרון גבריאל, עשה חיים רפאל הי"ו בניציון ורות שמואל ויהלדים היקרים הי"ו דניאל בן חנה לזיווג הגון

מנגינת סגור האדו"ר ללשון בספר בשבת קודש

פלא וועץ ערך אמן חלק ג'
אבל זה שאמרנו לומר בנחת כדי שיענו אמן אחר "שמה דקדשא בריך הוא", אי אפשר להתקיים אלא כשאומר קדיש ביחידות, אבל כשאומר עם רבים אי אפשר לזהר בזה, לפי שיהיו אלו מקדימים ואלו מאחרים, וגנאי הדבר. ומה טוב שיזהר חזן הכנסת אם רואה שאומרים קדיש בלעגי שפה ובטעיות, שיאמר גם הוא עמהם בשפה ברורה כדי לזכות את הרבים. וכן צריך לזהר מאד הש"ץ לומר כל תפלה בלחש וחזרה, ולא כמנהג איזה מקומות שאומרים תכף שלש ראשונות בקול רם והשאר בלחש, שמלבד שעל פי סודן של דברים מגרעות נתן בדברים העומדים ברומו של עולם, עוד בה שגורם בטול עניית אמנים הרבה מאנשים הרבה:

ושמעתי ממקצת שלוחי צבור טעם הגון, שכשאין הרבה אנשים בבית הכנסת חוששים שמא לא יהיו בבית הכנסת תשעה שמכונין לברכות וכתב מרן בשלחן ערוך (או"ח סימן קכד סעיף ד) שקרוב להיות ברכותיו לבטלה. והוא טעם נכון לכשישיש אנשים מועטים או בתפלת המנחה כשנטו צללי ערב, אבל היה יותר טוב שיאמר השליח צבור כל התפלה בקול רם ויאמרו עמו הצבור מלה במלה. וזה דוקא בכהאי גונא שיש אנשים מועטים או שקרוב להיות לילה, אבל בלאו הכי בשביל המהירות או בשביל הצנה וכדומה לא יעשה שקר בנפשו להפסיד טובה הרבה ולמעט בכבוד שמים, חס ושלום (ועין בתשובות הרדב"ז הישנות, סימן צד. ונכתב עוד מזה בערך "עניה"). ומכל מקום יותר טוב שיאמר חזרה אפלו במנין מצמצם. ועין מה שכתבנו בקנטרס "חסד לאלפים" סימן קכד:

מנגינת סגור האדו"ר ללשון בספר בשבת קודש

אור החיים הקדוש פרשת כי תשא
"כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם"
אומר רבנו אור החיים בן עטר ולבאר הפסוק בדרך רמז כי בא הכתוב לגלות נסתרות לה' אשר יעשה בעולמו דבר שכל הרואה יתמה ונבאר הדברים:
דרך הצדיקים שדבקים בתורה להאריך ימים ואילו דרך הרשעים שתבועים בעבירות ומעשים רעים להיפטר לא עלינו בקיצור ימים שהרי כותבת התורה "עושה עושר ולא במשפט בחצי ימיו יעזבו" אדם שמתנהג לא ביושרה אינו מאריך ימים
ואם כך כמה יתמה האדם אשר יראה אדם צדיק שנפטר מן העולם בגיל מוקדם ויתמה תמיה גדולה או שלא שווה להיות צדיק או שלא היה צדיק אותו אדם חס ושלום
ועל כן כותב רבנו אור החיים בן עטר בפרשתנו כתוב כי תשא את ראש בני ישראל הראש של עם ישראל זה הצדיק שבדור ועליו נאמר "אשכל הכופר דודי לי"
אומר ה' יתברך אדם שהכול בו שהוא צדיק גדול הוא הכופר בשבילי על כול עם ישראל ועל פי זה מסביר הרב שנפטר אדם גדול בגיל מוקדם זה בגלל שהוא כפרה על כול עם ישראל וזה הכתוב כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם דהיינו על העבירות שלהם הק"ב פוקד את הצדיק
יהי רצון שנתחזק ונתעלה בקדושה ובטהרה וביראת ה' אמיתית לעשות נחת רוח ליוצרנו שבת שלום

מנגינת סגור האדו"ר

מעלת השבת גדולה עד למאוד

מעלת השבת גדולה עד למאוד, לא ידע אנוש ערכה, ובה גנוזות כל הצלחות האדם ופרנסתו בששת ימי המעשה. וכן שנינו בזה"ק (ח"ב פ"ח.): כל ברכאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תליין. ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, משום דהווא יומא מתברכאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא כל חד ביומו, מההיא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה. [תרגום: כל הברכות שלמעלה ושלמטה, תלויות ביום השבת. ולמדנו, מדוע לא ירד המן ביום השבת?]

משום שמיום השבת מתברכים כל הימים הע"י ליונים המכוונים כנגד ששת ימי המעשה, ובהגיע כל יום ויום מששת ימי המעשה, היום העליון המכוון כנגדו, מוריד אליו את השפע אשר נשפע בעבורו ביום השבת מכוח קדושת השבת.].

והרבי הקדוש, רבי מנחם מענדל מרימינוב זצ"ל, היה מורה לאנשיו, שבעת בציעת פרוסת המוציא בליל שבת, יאכלו שבע חתיכות חלה, ויכוונו בכל חתיכה, להמשיך שפע פרנסה טובה ליום אחר מימי השבוע הבאים.

וזה ביאור מאמרם (שבת ק"ח.): עשה שבתך חול, ואל תצטרך לבריות, היינו, שעל ידי שתמשיך את אור קדושת שבת קודש על ימי החול, תתברך בשפע פרנסה טובה, ולא תצטרך לבריות...

השבת, הנה הוא בעמק הבכא, נפשו שבעה ברעות, וחיוו לשאול הגיעו. אמנם, שבת, יכולה היא שתרחם, ומתוקף קדושת השבת, הוא נשאב ברחמים גדולים מבור גלותו, והקב"ה פורש עליו סוכת רחמים וחיים ושלום. נמצא, בצאת השבת, הוא בצפורי היושבת בראש ההר (מגילה ו'). ששב לגדולתו והמוחין שלו התחדשו.

זהו שהתכוון רבי יוסי: יהא חלקי ממכניסי שבת בטבריא וממוציאי שבת בצפורי, שכל כך ירח עלי אור השבת, שאזכה לעלות מכוחה מבירא עמיקתא לאיגרא רמא.

והנה יעקב אבינו שלח לעשו: "עם לבן גרתי ואחר עד עתה" (בראשית ל"ב) וברש"י הק': גרתי בגי' מטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי, ותרי"ג מצות שמרתי. והוא פלאי, שהרי כמה וכמה מצוות שלא היה באפשרות יעקב אבינו לקיימן כלל וכלל, מה גם ביושבו בבית לבן בחוץ לארץ, אשר כל המצוות התלויות בארץ נבצרו הימנו בעל כורחו, ואיך העיד בעצמו ששמר תרי"ג מצוות?

אך הנה אמרו חז"ל (מד"ר שמות כ"ה) שקולה שבת כנגד כל המצוות שבתורה, ועוד אמרו (שבת ק"ח.) כל המענג את השבת, נותנין לו נחלה בלי מצרים, שנאמר "אז תתענג על ה' והרכבתך על במתי ארץ והאכלתך נחלת יעקב אביך וגו'" (ישעי' נ"ח י"ד), ויעקב אבינו, כיוון שהיה בעת צרה והיה צריך לרחמים גדולים להינצל מיד אחיו מיד עשו, אחז במצווה קדושה זו שעל ידה יזכה לנחלה גדולה וחיייתה נפשו בגללה. זהו ששלח לעשו: ותרי"ג מצוות שמרתי, ששקולה שבת כנגד כל המצוות, ורמז לו שזכה בדין בנחלה בלי מצרים, "ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדוני" (שם), בכוח שמירת שבת קודש ששכרה הרבה מאוד.

השבת נועם הנשמות

ככוח קדושת השבת, אפשר לאדם להתרומם מאשפות, ולעלות מבירא עמיקתא לאיגרא רמא.

וזה ביאור מאמר רבי יוסי (שבת ק"ח.): יהא חלקי ממכניסי שבת בטבריא וממוציאי שבת בצפורי, שטבריא שוכנת בעמק, רמז על האדם שנפל ממדרגתו מכובד מלחמת היצר והניסיונות האורבים לפתחו כל ימות השבוע, ובכניסת

אך טוב וחסד ירדפוני (תהילים כג, ו).

יש זמנים, שרואים מחלוקת בין תלמידי חכמים וצדיקים ודבר זה קשה ביותר. אך, תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם. אלא מצאנו אצל דוד ושאל המלך, אשר הייתה ביניהם מחלוקת קשה ביותר. ומהיכן הגיע המחלוקת הזו, אלא אפשר לבאר נאמר בפ"י סוק "אך טוב וחסד" זה שתי בחינות, "טוב" בחינה אחת "וחסד" בחינה שניה. "טוב" זה צדיק שטוב לו לעצמו, ותורתו סגורה אצלו. "וחסד" זה צדיק שמפיץ את התורה בעולם. וזה היה ההבדל בין דוד לשאל המלך, על דוד נאמר בגמרא (עירובין נג.) דוד דגלי מסכתא ונאמר עליו "יראיך יראוני וישמחו" (תהילים קיט, עד) ועל שאול שלא גלי מסכתא כתיב בה "אל כל אשר יפנה ירשיע" (שמואל א' יד, מז). וזה השורש של "ירדפוני" בין הטוב לחסד, בין צדיק שמפיץ תורה לבין צדיק ששומר תורתו לעצמו, דוד ושאל. ויזהר האדם לעולם, לא להיות חלק או בשום צד של מחלוקת בין חכמים. אין אדם בעולם שהיה בצד כל שהוא, ולא ניזוק קשות. אך, כאשר יראה שעוברים הגבול ומבזים את רבותינו וזהו כבוד התורה, ימסור נפש לכבוד דה של תורה וזכות מסירות נפש על כבודה של תורה, זוכים לדור ישרים יבורך.

אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי ושבתי בבית ה' לאורך ימים (תהילים כג, ו).

כאשר צרות רבות רדפו וסיכבו את דוד המלך, דוד ידע שהם לטובתו, כי על ידי הצרות האלו נהיה לו מיתוק הדינים בשמים. וזה דברי דוד "אך טוב וחסד ירדפוני" לצרות הרודפות אותי אני קורא "טוב" כי על ידי "ושבתי בבית ה' לאורך ימים" הצרות האלו ממתקים עלי את הדינים, ומקנים לי את עולם הבא.

אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי (תהילים כג, ו).

וקשה, הרי רדיפה זה מלשון צער ובעיה שרודפת אחרי האדם. אם כן, מה הפרוש "ירדפוני" אלא לפעמים נכתב על האדם שבעיות וצרות ירדפו אותו, ובמקום שצרות ירדפו אותו הקב"ה ממתק לו את הרדיפה של צרות, ברדיפה של חסדים שרודפים אחריו, ליתן צדקה לעזור ליתום ואלמנה, ולכן הלי שון רדיפה. וזו תפילה להקב"ה שירדפו אותו חסדים במקום צרות, "כי אדם לעמל יולד" (איוב ה, ז).

של אותם ימים, היה זה מחזה שכיח, ודרך ההתנעה היתה פשוטה, דחיפות. לא כל כך נעים, אבל לא נורא, וזה מה שיש לעשות אם רוצים לנסוע... ירדו כולם, והחלו לדחוף, ניסו וניסו, אך לשווא. אין קול ואין עונה, המנוע כאילו לא הרגיש בדחיפות, ובעקשנות משונה סירב להידלק. משראה זו רבי פנחס, הבין שיש דברים בגו, הן לא יתכן ששלוחי מצוה, הנוסעים להילולא של צדיק, יתקעו סתם כך בדרכם. מיד עלה בדעתו שמה בכל אופן נעלב רבי חיים, ועלבוננו הוא המנוע להתנעת המנוע. נעמד רבי פנחס על מקומו, והחל לקרוא לעבר האנשים, שברובם הסכו עימו לסעודה אמש, אתם אשמים! שכי נעתם אותי אתמול לסעוד עמכם ולא בביתו של הצדיק רבי חיים פינטו, עימו אני רגיל לסעוד, וקפידתו על שלא סעדיתי עימו, היא התקועה בין גלגלי האוטובוס! עלינו ללכת לבקש ממנו מחילה, ותרואו שהאוטובוס יסע!

באותה שעה שהה רבי חיים בבית העלמין, כהרגלו, להשתטח בכל יום על קברו של זקנו רבינו חיים פינטו הגדול זצוק"ל. האנשים שידעו זאת, החלו לצעוד לעבר בית הקברות, ששכן לא הרחק מהמקום. בהגיעם סמוך לבית העלמין, החלו לצעוק "לחכם פינטו, רחם עלינו, צא ובטל מעלינו את הגזרה", אך רבי חיים שהיה שקוע באותה עת בקריאת האידרא רבה, לא יכל להפסיק. בלית ברירה המתינו עד שיסיים, ומשסיים יצא החוצה, לשמוע את רצון האנשים הקוראים לו. כשראה את רבי פנחס, פנה אליו ואמר: מדוע לא באת אתמול? הלא הכנתי עבורך סעודה מכובדת כהרגלנו. רבי פנחס החל להתנצל ולומר, שלא היתה בידו ברירה, כי אנשי העיר הקיפו אותו בבקשתם ולא הניחוהו. רבי חיים חייך, ואמר: עלו עתה על האוטובוס וסעו לשלום. ואל רבי פנחס פנה ואמר: מכאן ואילך תמשיך במנהג שנהגנו ואל תבטל אותו אף פעם.

האנשים חזרו לאוטובוס, עלו והתיישבו, הנהג ניסה להתניע, וראה איזה פלא, הפעם המנוע החל לטרטר ולפעול. כשראה זאת רבי פנחס, החל לתמוה, הלא אני בדרך להילולת זקני הצדיק, ומדוע לא הועילה לי זכות אבותי?

מששמע רבי חיים את פליאתו, השיב לו, כשבת שחוק נסוכה על פניו: "כאן במוגאדור, הוא האזור שבשליטת זכות אבותי, ואזור זכות אבותיך, הוא במקום קבורת זקנך... כך נפרדו שני הצדיקים איש מרעהו מתוך שמחה ולב טוב.

תלמוד שושלת הרה"ב של צדיקי בית גשפחת פינטו נדור ראשון עד דור עשירי

אחת מדמויות הזוהר של העיר מרקש בדור האחרון, היה רבי פנחס כליפא הכהן אזו"ג זצ"ל, שנמנה על צאצאיו של רבי דוד בן ברוך זצ"ל, ונודע בכל האזור כצדיק נשגב. סיפורי מופת רבים סבבו סביב אישיותו המיוחדת של רבי פנחס, ובני מרקש היו משוחחים אודותיו בהערצה גלויה (במרקש היה קיים גם בתי כנסת על שמו של רבי דוד בן ברוך, ראה אבני זכרון לקהילת מרקש עמ' קצח).

רבי פנחס היה בידידות קרובה מאד עם רבי חיים פינטו הקטן זצ"ל, ומדי שנה בשנה בעת שנסע להילולת זקנו רבי דוד בן ברוך, היה עובר בדרכו במוגאדור, ומתארח בבית רבי חיים היה מכין לכבודו סעודה מיוחדת, ויחדיו היו סועדים וממתקים סוד בשיחת תלמידי חכמים שעה ארוכה. כל אחד מהם החזיק בביתו קופת צדקה עבור חברו, וכשהיו נפגשים היו מחליפים ביניהם את הקופות, כאשר כל אחד מאחל לחברו: "יהי רצון שיזכות אבותי תגן גם עליך, וזכות אבותיך תגן גם עלי". שנה אחת, כשהגיע רבי פנחס למוגאדור, סבבו אותו אנשי העיר, והפצירו בו שיעד עימם. "חוששני מהי קפדתו של רבי חיים", השיב רבי פנחס: "כל שנה ושנה צדיק זה עורך סעודה מיוחדת לכבודי ואנו סועדים יחדיו, ובודאי גם השנה הכין, ואיך אתן לו להמתין לי עד בוש, ועוד לבסוף תהא כל טרחתו בסעודה לריק", טען.

"אה שטויות", הגיבו הסובבים, "רבי חיים הוא ארך אפים מאין כמוהו, מעולם לא הקפיד על שום בריה, אפילו לא קפידה קלה, ובודאי שלא יקפיד על רע וידיד כמוך", סיימו להרגיעו.

רבי פנחס ניסה להמשיך ולהתווכח, אך לבסוף, חזקו עליו הפצרותיו של אחד מעשירי העיר שנכח במקום וביקש להתכבד בביקורו של רבי פנחס בביתו, ורבי פנחס נענה להזמנתו. העשיר ששמח על הכבוד שנפל בחלקו, הכין מיד סעודה כיד המלך, וכך היסב רבי פנחס עם אנשי העיר עד שעת הלילה מאוחרת, סעד עימם, ותוך כדי סעודה שוחח בדברי תורה ובמעלות הצדיקים.

בינתיים, ישב רבי חיים בביתו, והמתין לידיו. על הכי רה עמדו כבר הקדירות אותם הכין, לאחר ששחט עוף מיוחד לכבודו, טרח להכשירו, ועמל בהכנתו ובהכנת שאר צרכי הסעודה. משעברה שעה ארוכה ובושש לבוא, החל לחשוש שמה ארע לו איזה מקרה לא טוב, וכך המתין והמתין, עד שנואש.

למחרת, השכם בבוקר קם רבי פנחס, ותיכף לאחר תפילת שחרית, פנה למקום חניית האוטובוס שהיה אמור להסיע להילולת רבי דוד בן ברוך אותו ואת אנשי העיר שחפצו להשתתף בהילולא. האוטובוס עמד ב"חבה לא הרחק מבית הקברות העירוני, והמתין לבאים. כשנאספו הנוסעים, עלו לאוטובוס, התיישבו עלך מקור מותיהם, וביקש להתחיל בנסיעה. לאזכותם המרובה. לא הצליח הנהג להתניע את האוטובוס. באוטובוסים

אלה פקודי המשכן כו'. הנה התורה
לכמה פנים, ונראה לפרש הדנה גדולה מעשה הצדקה, הנותן צדקה לצדיק
השלם שעושה יחוד במדות העליונות, כידוע שיש שני מדות צדיק וצדק,
וע"י הצדיק המקבל את הצדקה הוא מעלה את הה' אחרונה שהיא איתנו
בגלותנו למדת צדק ונעשה צדקה, ואז העולם מלא ושבע כל טוב שפע וכי
רכה ורחמים וחיים ובני ומזוני ושלום עד אין קץ ותכלית הנשפע ע"י הצדיק
המקבל את הצדקה, וע"י הולכת ההשפעה לכל העולם לכל אחד ואחד די
מחסורו והצטרפותו. וזה מרומז בפסוק "ונתנו איש כופר כו",
מלת ונתנו האותיות למפרע הוא ג"כ ונתנו כנ"ל, שע"י הצדקה בא צדקה
לעולם:

והנה יש שלש מדרגות צדיקים. יש צדיק שאינו משגיח לחשוב בקבלתו
הצדקה לטובת והנאת עצמו, אלא כל כוונתו הוא כדי שיושפע עי"ז שפע
טובה לכל ישראל, ותמיד נפשו ורצונו הטוב משתוקק לראות בשמחת יש
ראל שלא יחסר להם כל טוב, אבל מה שנוגע לו להצטרפותו אינו משגיח
כלל וכלל והכל בעיניו כאילו ביתו מלא ומוכן כל טוב, וזה הצדיק נקרא בשם
דוכרא אף שהוא מקבל, כי כל כוונתו ובקשתו אינו אלא כדי להשפיע, וזה
הוא הזיווג הידוע שיש זיווג מיניה וביה. ויש צדיק המקבל צדקה וכוונתו ג"כ
להנאת עצמו כדי מזונותיו ופרנסתו, וזה נקרא בשם נוקבא מחמת שכוונתו
ג"כ לקבל. והצדיק הזה ג"כ עושה יחוד להשני מידות הנ"ל ע"י קבלה לידו
הצדקה.

כח הפועל בנפעל, הן לטוב והן למוטב. אפילו בחפץ דומם, גלום בו הכוח של
יוצרו, מידותיו, והמחשבות שהיו לו בעת יצר את החפץ. וכוח זה פועל בכל
מי שמשתמש בחפץ או נהנה ממנו, ונדבק בו, להרע או להיטיב.
על כן, ממון שהושג שלא ביושר, טבועים בו רישומי עושה וגזל, ומי שבא
בעסק עם הממון הזה, הולכות הרשימות הרעות הללו ונדבקות בנפשו ופיר
עלות עליו רע ולא טוב. ומה בצע כי יערבב הממון בהרבה ממון טוב וכשר,
שכן כוח הפועל אינו מתבטל, ולא עוד, אלא שאוי לרשע אוי לשכנו ויקלקל
גם הממון הטוב.

לכן יזהר עד מאוד יזהר האדם, לבל יהי לו עסק עם כסף שאינו כשר והגון,
ובזה ינצל מן הצער וכל המידות הרעות.

להינצל מכל מיני צרות ומרעין בישין, יחזיק עצמו בענווה תמיד, כמא"כ, "וני
פשי כעפר לכל תהיה".

ויתכן טעם הדבר, כי מכל הדוממים בבריאה, כמו מיני העצים, הברזלים והמי
תכות, הדבר המתקיים ביותר, הוא העפר הפשוט שעומד לעד ואינו נטרד
מחמת שום דבר, כמא"כ "דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת" (קהלת
א' ד'). כי כך היא המידה, כל דפשיט טפי עדיף. וכן אנו רואים בחוש, שאין
כוח בטבע המסוגל לפרק העפר ולהכחידו, וגם אסונות טבע אשר מחו בתים
ואילנות עם המון אנשים, לא העלימו אף לא גרגר חול.

כמו"כ האומר בעצמו, אנוכי עפר ואפר ונפשי כעפר לכל, יש בו מידה גדולה
של קיום, ויסורין בדילין הימנו, וכל כלי יוצר עליו לא יצלה.

לזיכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לע"ג

רבה בת שמחה ז"ל	רוחמה בת חנה ז"ל
אליהו בן חנה ז"ל	סימונה בת וואליד ז"ל
דוד לוי בן שרה ז"ל	מרים בנימין ז"ל
בן וענונו בן שרית ז"ל	אליס בת לאה ז"ל
שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל	פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל
מורים סלימאן בן מרים ז"ל	טלי עטר בת מסעודה ז"ל
שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל	ברכה ברכוסה בת מרים
ריטה רבקה בת תמר ז"ל	ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל
בן ציון בן שלום ורות ז"ל	רבי לעזרי ויצמן ז"ל
שמחה בת שלום ורות ז"ל	אמיד ויצמן בן מסעודה ז"ל
פרוספר בן תמו ז"ל	רמי רחמים בן אליס ז"ל
יקוט בת עלו ז"ל	פיליפ בן פרננדו ז"ל
מאיר בן עלו ז"ל	רבי חיים בר מימה ז"ל
שרה בת פאני ז"ל	מורים סלימאן בן מרים ז"ל
בנימין בנימין ז"ל	בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל
אליהו רחמים בן אילנה ז"ל	שמחה בת שלום ורות ז"ל
מזל בת תמו אביכור ז"ל	שלום בוקר בן ברכה ברכוסה ז"ל
אלברט אברהם בן נינה ז"ל	אהרון בן חנה ז"ל
	צמח בן תמו ז"ל
	אסי שאול בן עליזה ז"ל
	תמר בת שמחה ז"ל

קדושת העלון ודברי התורה יהיו
להצלחת ולרפואת:
בהצלחה וזיווג
אביעד בן גלית
ניתאי בן גלית
רות יובל בת יפה

רפאה וחיים
דוד בן שרה
דינה בת חנה

תורת הדי"ף

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
העלון הסודי אשר מופץ בניו יורק, לוס אנג'לס, מאמי
מקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות והמושבים
מכניסים את כבוד האדמו"ר
לשולחן השבת שלכם
רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית
רוצים להקדיש עלונים לע"ג ולרפואת
חיוב עכשיו: 050-892-5552

לערות וארות שלחו מייל
aloharifpinto@gmail.com

SHLOMI BENJAMIN
עיצוב : שלמה בנימין 0545330452